

# Da Jesus feide all tvi

## NÅR NOE VIRKER FOR GODT TIL Å VÆRE SANT ER DET GRUNN TIL Å LETE ETTER TROVERDIGE ØYENVITNER.

EIVIND ALGRØY  
eivind.algroy@dagen.no

**SAMMEN** med Gunnar Innerdal ringer vi på døren hos Fjell Folkebibliotek en tidlig onsdags morgen. Dette er et tilfluktssted for stipendiaten der han får ro til å konsentrere seg om studiedelen av doktorgradsarbeidet. Men akkurat denne morgenen lar bibliotekarene vente på seg.

– De skal være der, mumler han og ringer på igjen. Etter hvert kommer de.

– Beklager, vi hadde møte innerst i lokalet, sier den hyggelige herremannen idet han lukker opp døren.

**ETTER Å HA JOBBET** seg gjennom en mastergrad i teologi og en i gresk er Innerdal nå inne i siste år av stipendiatperioden, der han er ansatt på NLA Høgskolen Bergen. Arbeidet hans er en drøfting av ånd og sannhet i lys av den sveitsiske teologen Hans Urs Von Baltasar lære om Den hellige ånd og sannheten i teologisk og filosofisk lys. Vi blir med til biblioteket for å snakke om Tomas, Jesus, synlige bevis og tro.

– Jeg vil jo først si at jeg kjenner meg igjen i Tomas, det gjør vi vel alle. Samtidig tror jeg at det er en grunn til at fortellingen er der. Den skal vise oss at å feste lit til vitnesbyrdet fra øyenvitnene kan danne grunnlag for en gyldig tro, Jesus var jo oppstått. Oversatt til vår hverdag tror jeg tanken om at «hadde jeg bare vært der så skulle jeg tro» er litt oppkonstruert. Vi ser jo at selv dem som møtte Jesus i live skjønte ikke hvem han var. Erkjennelsen måtte vokse fram.

**VI BLIR VIST** til et lite grupperom innerst i biblioteket. Like ved siden av studiebasene der Innerdal sitter, bare en frisk morgenturs gange fra leiligheten der han bor sammen med kone og tre barn. Om noen uker runder han 30. Da har han lovet å slutte å kalle kollegaene sine for gamlinger, forteller han med glimt i øyet.

Den unge akademikeren tror ikke at Jesus ønsker å rakke ned på Tomas. Mesteren vil vise at det er like gyldig å tro på øyenvitners utsagn.

– Så kan vi jo reflektere over akkurat det. Mye av det vi som regner som sikker kunnskap i filosofisk forstand har andre fortalt oss. Dette gjelder egentlig store deler av det vi holder for sant. Og vi er vant til å stole på dem vi kjenner eller holder for troverdige. Hvis Tomas lastes for noe er det at han naturlig burde stolt på disiplene som skulle være blant hans aller nærmeste, mener Innerdal.

Blant dem som arbeider med en apologetikk for den kristne troen er øyenvitnene et sentralt poeng, forteller han. Oppstandelsen var en hendelse som i utgangspunktet var umulig. Men noen hadde sett det skje, det gjør forskjellen.

– Hva er forskjellen på troen hos Tomas og disiplenes som så Jesus, og vår?

– Prinsipielt er det jo en forskjell. Men hvis vi reflekterer mer inngående så ser vi at det likevel ikke er så stor forskjell. Det er nemlig ikke bevisene vi tror på, men det de peker på.

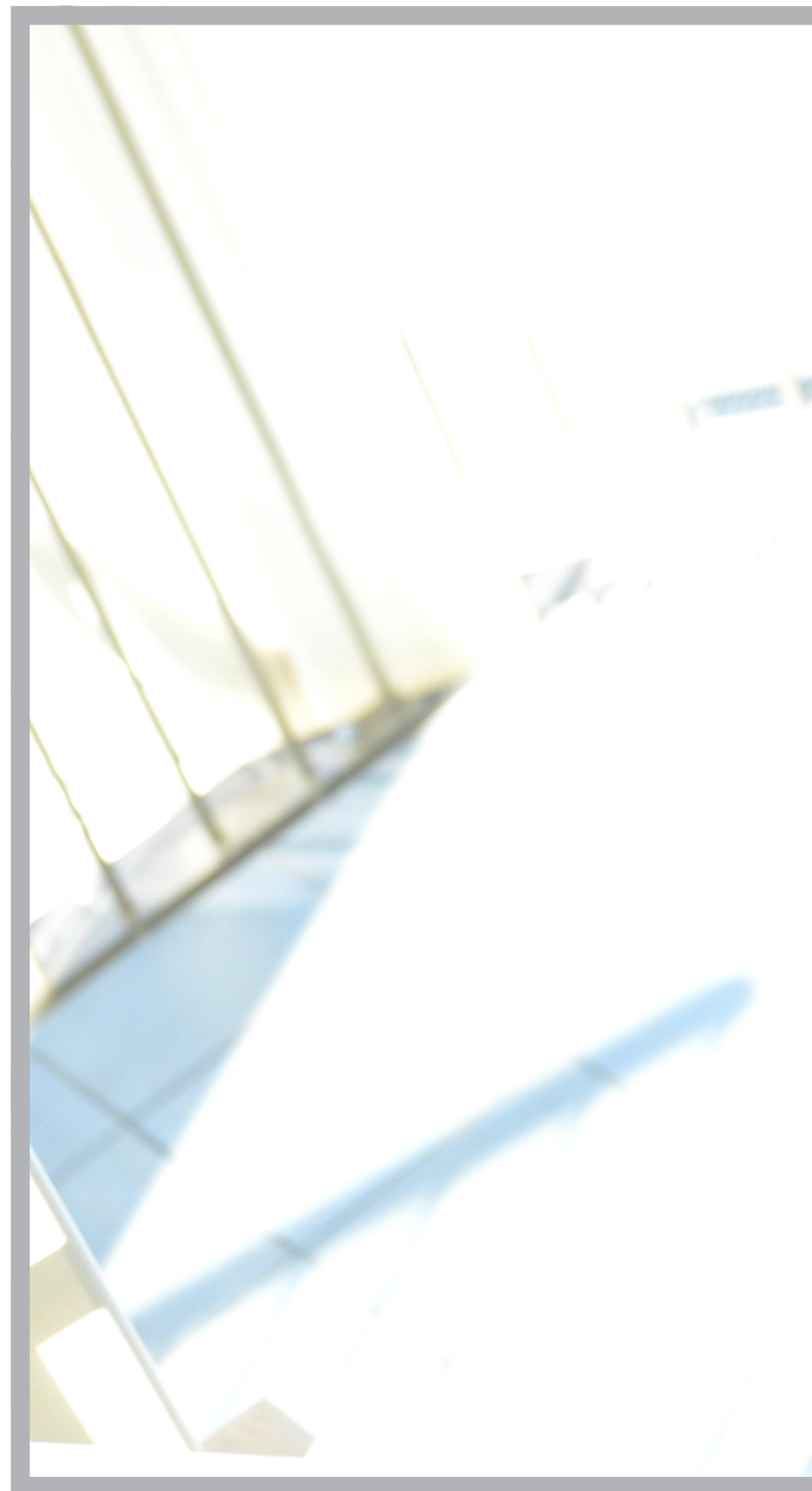
**ORDET TRO** er en nøkkel for å forstå hvorfor vi likevel ikke er så forskjellig fra den tvilende disippelen. I Det nye testamentets greske tekst er ordet for tro substantivet «pistis» – som er noe troverdig, noe som er til å stole på. Tro i kristen forstand beskriver en tillit til det en regner som troverdig. Å tro på Gud innebærer en overgivelse til ham.

– Dette er tydelig også på hebraisk. Her kommer i tillegg sammenhengen mellom sannhet og trofasthet bedre fram. I gresk er ikke det like tydelig, men det klinger med på ulike måter.

– Men den kristne troen hviler også på kjensgjerninger?

– Ja blant annet i beskrivelsen av Jesu oppstandelse som en faktisk hendelse i starten av Apostlenes gjerninger vises det mer til bevisene, med ord som går mer i erkjennelsesteoretisk retning.

**BLANT NT-FORSKERE** diskuteres oversettelsen av Paulus ord om tro heftig for tiden. Innerdal følger debatten, men holder en knapp på at dagens bibeloversettelser har forstått Paulus rett. Men hva med norsk dagligtale? Hvordan brukes ordet tro av nordmenn flest?



**FLERE BETYDNINGER:** Det norske ordet for tro bærer ikke nødvendigvis det samme torgradstipendiat Gunnar Innerdal. FOTO: EIVIND ALGRØY

– Vi bruker gjerne ordet tro enten om noe vi antar, eller om noe vi virkelig går inn for eller regner med at vil fungere. Det siste er vel det nærmeste vi kommer den kristne forståelse av tro som dreier seg om tillit.

Den første betydningen er derimot mer egnet til å spre forvirring om hva kristen tro egentlig dreier seg om. Å tro at en skal vinne i lotto er ikke det samme som å tro på Gud, men en bruker likevel det samme ordet.

– Det kan gi folk følelsen av at dette er et innfall som ikke forholder seg til fakta. Men kristen tro

bygger jo nettopp på noen kjensgjerninger. De kan riktignok være utfordrende nok, men de skiller troen fra antagelser.

**SÅ SKAL IKKE FORNUFTEN** ta for mye plass heller. Innerdal viser til Luthers forklaring til den tredje trosartikkelen i katekismen, der det står at «Jeg tror at jeg ikke ved egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus...men Den hellige ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg...».

– Jeg tror ... at jeg ikke kan tro, smiler han, og fortsetter:

– Vi skal argumentere godt, men